

Arrest

nr. 238 752 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BEIRNAERT
Durmelaan 10
9160 LOKEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 18 december 2019.

1.3. Op 23 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Marokkaan afkomstig uit Beni Boudhgafer. Omdat u aan diabetes lijdt bent u met uw moeder op negenjarige leeftijd naar België vertrokken. In 2010 heeft u een aanvraag gedaan om medische regularisatie doch u heeft daarop nog steeds geen antwoord ontvangen. Ondertussen verbleef u bij uw oom in Antwerpen. Omdat u het niet goed kon vinden met uw oom vroeg u in 2017 om naar een instelling te gaan, waar men u op weg hielp om werk te vinden en zelfstandig te wonen. In 2018 werd u door de politie opgepakt omdat er illegale praktijken in uw woning plaatsvonden. Volgens uw verklaringen had u daar niets mee te maken en waren het uw vrienden die uw woning langs een venster binnengekomen waren. Op 11 juli 2019 vroeg u in België internationale bescherming aan. U kreeg een persoonlijk onderhoud op 18 december 2019 in de gevangenis in Gent. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u een slechte verstandhouding had met uw ouders. U werd immers door hen regelmatig geslagen. Ook is het in Marokko moeilijk om werk te vinden en als dat dan lukt wordt het slecht betaald. Verder vreest u dat u in Marokko een niet afdoende behandeling voor uw ziekte kunt krijgen. Uit ervaring wist u dat u soms uren moest wachten in het ziekenhuis om insuline te krijgen en in België kwam u te weten dat u in Marokko slechte of verstreken medicijnen kreeg, waardoor u een risico liep op leverfalen of blindheid. U stelde ook dat u uw jeugd in België heeft doorgebracht en nog moeilijk kunt aarden in Marokko omdat u daar niemand kent. Verder beweerde u dat er in uw regio mannen met machetes rondlopen en dat u als jongeling eens een dode heeft gezien. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een Marokkaans paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog dergelijke vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals omschreven in de Wet over de subsidiaire bescherming.

De door u aangehaalde problemen, namelijk de slagen die u kreeg van uw ouders en de moeilijkheden om werk te vinden zijn eerder van interpersoonlijke en socio-economische aard en ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie. Die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille hun nationaliteit, etnie, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U was politiek niet actief, u behoort als moslim tot de grootste religieuze groep in Marokko en u heeft nooit problemen met de Marokkaanse autoriteiten gekend (zie vragenlijsten van de Dienst Vreemdelingenzaken). U beweerde weliswaar tot de Amazigh te behoren, doch hierbij dient te worden opgemerkt dat u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor het Commissariaat-generaal gewag maakte dat uw etnie een reden is waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Tijdens het persoonlijk onderhoud bracht u uw etnie ter sprake toen u werd gevraagd waarom u niet in de grotere steden in Marokko kunt verblijven. U stelde toen dat dit voor u geen optie is omdat u Arabieren haat. Waarom u Arabieren haat preciseerde u niet (zie persoonlijk onderhoud CCGVS, p.6). Dat uw haat voor Arabieren een reden is waarom het voor u onmogelijk is om naar Marokko terug te keren kan ook niet worden teruggevonden in uw opeenvolgende verklaringen. Indien uw etnie aan de basis zou liggen voor mogelijke problemen bij uw terugkeer naar Marokko kan worden verwacht dat u daarover spontaan zou vertellen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal. Nochtans werd u zeker voor het Commissariaat-generaal ruimschoots de tijd gegeven om al uw problemen op te sommen. Er werd u immers meermaals gevraagd alle problemen te vertellen waarom u niet naar Marokko zou kunnen terugkeren. U haalde aan dat vooral de slagen van uw vader en uw ziekte een beletsel vormden voor uw terugkeer naar Marokko (zie notities van het persoonlijk onderhoud p. 4).

Wat betreft de slagen van uw vader die u als minderjarige van uw vader kreeg, moet worden opgemerkt dat u nu meerderjarig bent er geen reden is waarom u bij uw ouders zou moeten verblijven. Wat betreft uw verklaringen dat er in uw regio veel mensen met machetes rondlopen en dat u eens een dode heeft gezien, zijn eerder algemene beschouwingen en betekenen niet noodzakelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko persoonlijk een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Bovendien heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt waarom u niet elders in de grote steden van Marokko zou kunnen verblijven. Dat u als Amazigh Arabieren haat is daarvoor geen afdoende verklaring. Uw bewering dat u het moeilijk zou hebben omdat u uw ganse jeugd in België heeft doorgebracht en niemand meer in Marokko kent is in uw hoofde onvoldoende als argument waarom u bij een eventuele terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden besloten dat u ook onvoldoende elementen heeft aangehaald waarom u bij een eventuele terugkeer naar Marokko een reëel risico op foltering, onmenselijke, vernederende behandeling of bestraffing zou lopen zoals omschreven in Artikel 48/4 § 2 b) van de wet over de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980. Opvallend is dat u volgens uw verklaringen reeds in 2010 dergelijke procedure heeft opgestart en nog steeds geen antwoord daarop heeft gekregen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, volhardt verzoeker in zijn asielmotieven, namelijk dat hij vreest bij terugkeer naar Marokko ernstige schade te lijden omwille van zijn medische problematiek. Hij zou een ernstig risico lopen op leverfalen of blindheid als hij in het ziekenhuis lang moet wachten op insuline of slechte of verstreken medicatie zou krijgen. Hij vreest ook neergestoken of gedood te worden door Arabieren omdat hij tot de Amazigh etnie behoort. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder grondig onderzoek heeft besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft naar eigen zeggen nooit een behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik rekening hield met de argumenten die door hem werden opgeworpen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar beslissing niet grondig de redenen heeft uiteengezet waarom er geacht wordt dat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat en zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond zou moeten worden beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker herhaalt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn medische problematiek, noch met het feit dat hij behoort tot de Amazigh en hij hierdoor een ernstig risico loopt om neergestoken en gedood te worden door Arabieren. Hieruit blijkt dat het Commissariaat-generaal zonder grondig onderzoek heeft besloten dat hij niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat het hem niet duidelijk is om welke reden de verwerende partij tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6 *in fine* en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen de formele motiveringsplicht heeft geschonden, daar zij in haar beslissing niet nader ingaat op zijn gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn Amazigh etnie en het risico op ernstige schade door zijn medische problematiek, en in de beslissing niet terdege heeft gemotiveerd omtrent haar conclusie dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de elementaire rechten van de mens, onder meer de artikelen 1, 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden teruggeleid naar het land dat hij is ontvlucht en waar zijn leven, zijn fysieke en/of zijn psychische integriteit en/of zijn vrijheid in gevaar verkeert, minstens alwaar hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met alle dramatische gevolgen van dien. Hij verduidelijkt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko zou worden blootgesteld aan fysieke en psychische mishandeling omwille van zijn medische problematiek en zijn behoren tot de Amazigh etnie.

2.5. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.6. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de bestreden beslissing niet werd genomen met toepassing van artikel 57/6/1, §2, van de Vreemdelingenwet zodat de kritiek in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen in de bestreden beslissing niet grondig de redenen heeft uiteengezet waarom zij de mening toegedaan is dat zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond zou moeten worden beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, §2 feitelijke en juridische grondslag mist.

Voorts kan niet worden ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 57/6 *in fine* van de Vreemdelingenwet, waarin de bevoegdheden van de commissaris-generaal worden opgesomd.

2.7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat daar (1) de moeilijke relatie van verzoeker met zijn ouders en de fysieke mishandeling door hen, en zijn moeilijkheden om werk te vinden van interpersoonlijke en socio-economische aard zijn en geen uitstaans hebben met de vervolgingsgronden zoals die staan gestipuleerd in de Conventie van Genève van 1951, namelijk etnie, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en hij in die zin dus niet aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, (2) hij niet politiek actief was, moslim is en tot de grootste religieuze groep van Marokko behoort, en nooit problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten, (3) hij weliswaar tot de Amazigh etnie behoort, maar hij noch ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een concrete vrees in verband hiermee aanhaalde, (ii) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Marokko daar (1) hij weliswaar stelt dat hij als minderjarige van zijn vader slagen kreeg, doch hij nu meerderjarig is en er dus geen reden is waarom hij bij zijn ouders dient te wonen, (2) het feit dat er in zijn regio veel mannen met machetes rondlopen en hij ooit een dode heeft gezien niet noodzakelijk betekent dat verzoeker persoonlijk een reëel risico op ernstige schade zou lopen en er bovendien geen gegronde redenen zijn waarom hij zich niet kan vestigen in één van de grote steden in Marokko nu zijn haat voor Arabieren als Amazigh hiervoor geen voldoende reden is en (3) het feit van niemand te kennen in Marokko en zijn jeugd in België te hebben doorgebracht onvoldoende is als argument om te besluiten tot een reëel risico op ernstige schade en (iii) zijn medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming en hij voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag van machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de Vreemdelingenwet, welke procedure hij volgens zijn verklaringen reeds in 2010 heeft opgestart, doch waarop hij nog steeds geen antwoord zou hebben gekregen.

2.7.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik rekening hield met de argumenten die door hem werden opgeworpen, dat zijn verzoek om internationale bescherming niet terdege werd onderzocht, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel vastpint op bepaalde beweerde foute antwoorden, inconsistenties, stereotiepe en ontwijkende antwoorden, en

het beweerdelijk achterhouden van essentiële informatie en documenten, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder nadere motivatie stelt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog dergelijke vrees zou hoeven te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen en dat er geen rekening werd gehouden met zijn medische problematiek, noch met het feit dat hij behoort tot de Amazigh.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het derde middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.8. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker haalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal aan dat hij in Marokko door zijn ouders werd mishandeld, dat hij vreest geen werk te vinden, dat hij niemand kent in Marokko en dat hij er geen afdoende behandeling kan krijgen voor zijn diabetes. Verder beweerde hij dat er in zijn regio mannen met machetes rondlopen en dat hij als jongeling eens een dode heeft gezien.

De Raad stelt vast dat de slagen die verzoeker naar eigen zeggen kreeg van zijn ouders, de moeilijkheden om werk te vinden en het feit dat hij in Marokko niemand meer zou kennen, zo deze feiten al op enige waarheid zouden berusten, louter gemeenrechtelijk (interpersoonlijk en socio-economisch) van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Ook uit het feit dat er volgens verzoeker in zijn regio mannen met machetes rondlopen en dat hij als jongeling eens een dode heeft gezien, kan in zijn hoofde geen persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid. Zoals blijkt uit wat volgt, toont verzoeker bovendien niet aan dat zijn medische problemen enig verband houden met de criteria, bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal bovendien op goede gronden dat er evenmin redenen zijn om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet toe te kennen aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Marokko.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt de motieven van de bestreden te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

In het verzoekschrift rept verzoeker niet meer over zijn gebrek aan een netwerk in Marokko of zijn vrees geen werk te vinden. Verzoeker vermeldt voorts enkel kort in de uiteenzetting van de feiten de mishandeling door zijn vader en het feit dat er mensen met machetes rondliepen in zijn regio en hij er ooit een dode zag, maar beargumenteert verder in het verzoekschrift niet waarom deze elementen leiden tot een nood aan internationale bescherming. Betreffende verzoekers verklaringen dat hij mishandeld werd door zijn ouders en niemand meer heeft in Marokko, dient er volledigheidshalve op gewezen te worden dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijkt dat hij nog contact heeft met zijn ouders, die in Marokko verblijven, en ook familie aan de kant van zijn vader heeft wonen in Marokko (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Bovendien wonen ook de drie zussen van verzoeker in Beni Boughafer, Marokko (verklaring DVZ, vraag 17). Verzoeker beschikt dus wel degelijk nog steeds over een familiaal netwerk in Marokko, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan zijn bewering dat hij niemand kent in Marokko en hij zich er daarom niet zou kunnen vestigen. Ook blijkt uit deze verklaringen dat de relatie met zijn ouders niet dermate verstoord is, dat er geen enkel contact met of ondersteuning door hen meer mogelijk zou zijn bij een terugkeer naar Marokko. Daarnaast treedt de Raad het Commissariaat-generaal bij wanneer deze stelt dat het verzoeker vrij staat om, indien hij geweld van zijn ouders vreest, zich als meerderjarige elders in de grote steden van Marokko te vestigen. Dezelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot het algemene geweld waarvan verzoeker, ook zonder dit concreet te staven, beweert dat het voor hem een risico vormt in zijn regio van herkomst, met name het feit dat er mannen met machetes rondlopen. Zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, haalt verzoeker geen enkel concreet element aan dat zou kunnen onderbouwen dat hij zich niet elders in Marokko kan vestigen om zich te onttrekken aan het door hem beweerde risico op gericht geweld van zijn ouders of algemeen geweld vanuit zijn omgeving. Dat hij als Amazigh Arabieren haat, kan immers bezwaarlijk een afdoende reden worden geacht. Ook verzoekers stelling dat hij het moeilijk zou hebben in geval van terugkeer naar Marokko omdat hij zijn ganse jeugd in België heeft doorgebracht, kan bezwaarlijk volstaan om in zijn hoofde gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoeker sinds negenjarige leeftijd niet meer in Marokko heeft gewoond, wil bovendien niet zeggen dat hij daar geen nieuw leven kan beginnen, temeer hij, zoals hoger reeds gesteld, in Marokko beschikt over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer op kan steunen.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij bij terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt omdat hij geen toereikende medische zorg zal kunnen krijgen voor zijn diabetes, waardoor hij zich bloot zou stellen aan een risico op leverfalen of blindheid. Verzoekers (blote) beweringen in dit verband kunnen echter niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houden verzoekers medische problemen immers op zich geen verband met de criteria, bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Niet alleen haalt verzoeker geen enkel concreet element aan dat staat dat de medische zorg in Marokko niet toereikend is, bovendien blijkt nergens uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de uiteenzetting in het verzoekschrift dat hij omwille van één van criteria, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, medische zorg wordt ontzegd of hem slechts minderwaardige medische zorg wordt toegekend. De ondermaatse medische zorg waar verzoeker vreest in Marokko mee geconfronteerd te worden, kan dus geenszins een grond vormen om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. Voorts wijst de Raad erop dat de wetgever het niet opportuun achtte om een aanvraag van een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst via de asielpprocedure te behandelen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de bewoordingen van artikel 48/4, §1, van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* (eigen onderlijning). Verzoeker bedient zich aldus van de verkeerde procedure om het adequaat karakter van de medische zorg in Marokko te laten beoordelen en dient zich voor de

beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat hij blijkens zijn verklaringen ook reeds heeft gedaan.

In het verzoekschrift werpt verzoeker ook *a posteriori* op dat hij omwille van zijn Amazigh etnie het risico loopt aangevallen of gedood te worden door Arabieren. Betreffende een mogelijke vrees van verzoeker in verband met zijn etnie, stelde de commissaris-generaal echter reeds terecht in zijn beslissing: *“U beweerde weliswaar tot de Amazigh te behoren, doch hierbij dient te worden opgemerkt dat u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor het Commissariaat-generaal gewag maakte dat uw etnie een reden is waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Tijdens het persoonlijk onderhoud bracht u uw etnie ter sprake toen u werd gevraagd waarom u niet in de grotere steden in Marokko kunt verblijven. U stelde toen dat dit voor u geen optie is omdat u Arabieren haat. Waarom u Arabieren haat preciseerde u niet (zie persoonlijk onderhoud CCGVS, p.6). Dat uw haat voor Arabieren een reden is waarom het voor u onmogelijk is om naar Marokko terug te keren kan ook niet worden teruggevonden in uw opeenvolgende verklaringen. Indien uw etnie aan de basis zou liggen voor mogelijke problemen bij uw terugkeer naar Marokko kan worden verwacht dat u daarover spontaan zou vertellen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal. Nochtans werd u zeker voor het Commissariaat-generaal ruimschoots de tijd gegeven om al uw problemen op te sommen. Er werd u immers meermaals gevraagd alle problemen te vertellen waarom u niet naar Marokko zou kunnen terugkeren. U haalde aan dat vooral de slagen van uw vader en uw ziekte een beletsel vormden voor uw terugkeer naar Marokko (zie notities van het persoonlijk onderhoud p. 4).”* De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is niet ernstig dat verzoeker *a posteriori* een nieuw element te berde brengt en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich er ten gepaste tijde geen rekenschap van zou hebben gegeven of hiernaar geen deugdelijk onderzoek zou hebben gevoerd. Bovendien haalt verzoeker geen enkel concreet element aan dat kan staven dat hij omwille van zijn behoren tot de Amazigh etnie een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren, dan wel dat hij om deze reden in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. In het verzoekschrift wordt enkel vaag en algemeen meerdere keren herhaald dat verzoeker tot de Amazigh behoort en daarom een ernstig risico loopt om neergestoken en gedood te worden door Arabieren. Het gaat hier om een blote bewering die verzoeker op geen enkele wijze staft. Opvallend is trouwens dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal zelf aanhaalde Arabieren te haten en niets met hen te maken te willen hebben, maar gevraagd naar de redenen hiervoor geen enkele melding maakte van een eigen vrees ten aanzien van Arabieren (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6).

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming louter zijn Marokkaans paspoort neer, wat zijn identiteit en nationaliteit aantoont, gegevens welke niet worden betwist, doch voor het overige geen ander licht kunnen werpen op het voorgaande en dan ook niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

2.10. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het

nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.12. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat een uitwijzing naar Marokko een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt omdat hij er zal worden blootgesteld aan psychische en fysieke mishandeling omwille van zijn medische problematiek en zijn behoren tot de Amazigh gemeenschap en hij in dit verband ook verwijst naar het feit dat hij is *“vervolgd en van zijn vrijheid beroofd omwille van de redenen zoals door hem aangehaald”*, waarbij het de Raad niet duidelijk is over welke feiten van vervolging of vrijheidsberoving het gaat daar deze op geen enkel moment door verzoeker werden vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het Commissariaat-generaal of elders in het verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, benadrukt de Raad dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een *“recht op asiel”* voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM zou gaan. Voormeld artikel is in deze volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging uitspraak wordt gedaan zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Ook de schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd. Daargelaten het feit dat het de Raad op basis van de uiteenzetting niet duidelijk is op welke wijze verzoeker deze bepaling geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze schending enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van genoemd artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers privé- of gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het privé- of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en bevat geen verwijderingsmaatregel. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Ten slotte ziet de Raad niet in, en verzoeker licht evenmin *in concreto* toe, hoe artikel 1 van het EVRM, dat stelt *“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”*, zou geschonden zijn.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan

komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M.-C. GOETHALS